

LBRIS

We know
books

THE BELLES

Copyright © 2018
by Dhonielle Clayton
All rights reserved

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă: wacomka | Adobe®
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLAYTON, DHONIELLE
Magia fetelor Belles / Dhonielle Clayton ; trad. din lb. engleză de
Laura Nureldin. - București : Editura Herg Benet, 2018
ISBN 978-606-763-190-6

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.II.II

Tipărit la ArtPrint

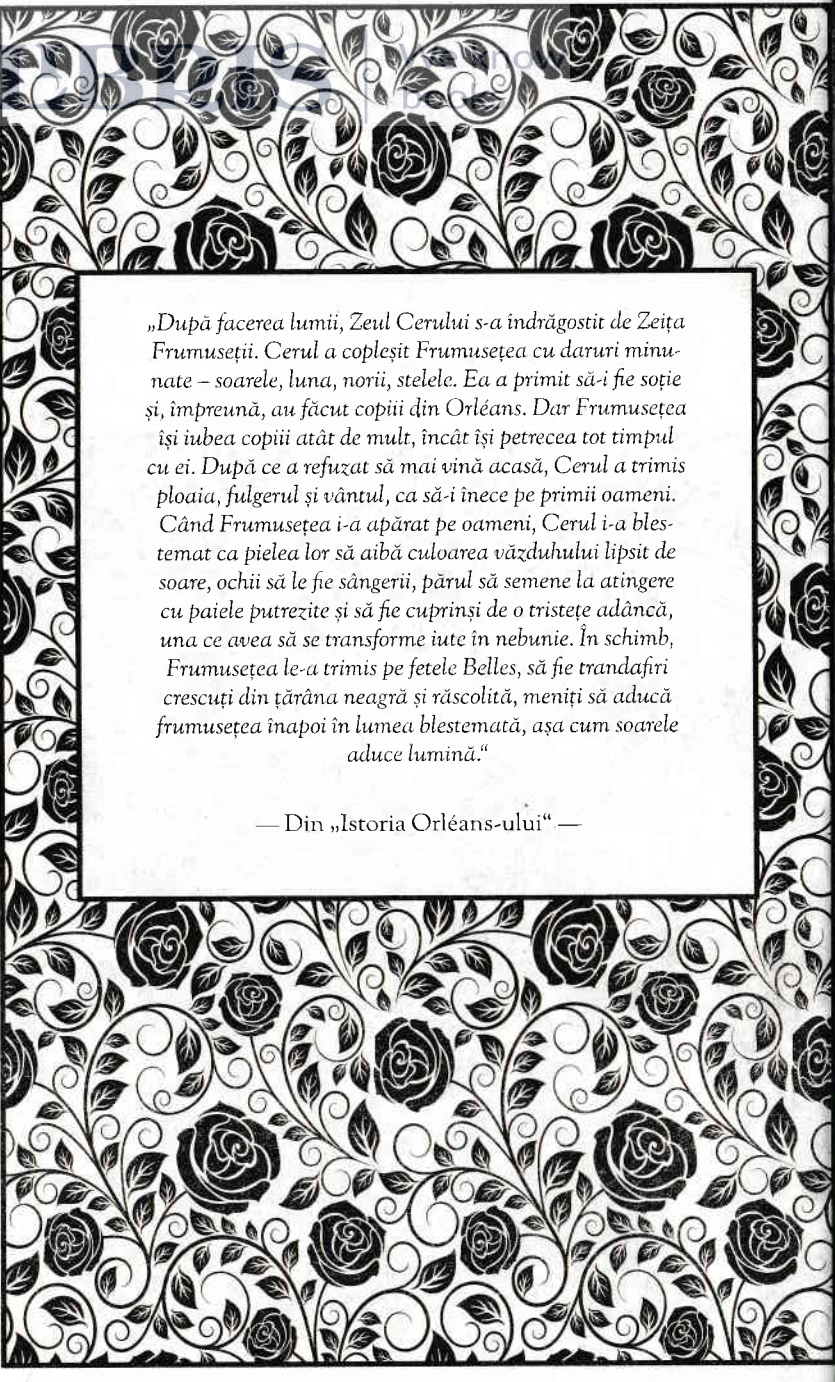
MAGIA FETELOR BELLES

DHONIELLE CLAYTON

Traducere din limba engleză de
LAURA NURELDIN

TEEN FICTION
HERG BENET

2018

„După facerea lumii, Zeul Cerului s-a îndrăgostit de Zeița Frumuseții. Cerul a copleșit Frumusețea cu daruri minunate – soarele, luna, norii, stelele. Ea a primit să-i fie soție și, împreună, au făcut copiii din Orléans. Dar Frumusețea își iubea copiii atât de mult, încât își petrecea tot timpul cu ei. După ce a refuzat să mai vină acasă, Cerul a trimis ploaia, fulgerul și vântul, ca să-i îneco pe primii oameni. Când Frumusețea i-a apărut pe oameni, Cerul i-a blestemat ca pielea lor să aibă culoarea văzduhului lipsit de soare, ochii să le fie sângerii, părul să semene la atingere cu paiete putrezite și să fie cuprinși de o tristețe adâncă, una ce avea să se transforme iute în nebunie. În schimb, Frumusețea le-a trimis pe fetele Belles, să fie trandafiri crescuți din țărâna neagră și răscolită, meniți să aducă frumusețea înapoi în lumea blestemată, așa cum soarele aduce lumină.“

— Din „Istoria Orléans-ului“ —

1

TOATE AM ÎMPLINIT ȘAISPREZECE ANI astăzi și, pentru orice fată obișnuită, asta ar însemna macarons cu zmeură și lămâie, baloane în culori pastelate, șampanie roz și jocuri de cărți. Poate chiar un elefant pitic.

Dar nu și pentru noi. Azi debutăm. Și, anul ăsta, suntem șase cu toate.

Vârfurile degetelor mele lasă lacrimi de ceață pe pereții din sticlă subțire. Caleașca e frumoasă și transparentă și are forma unei sfere. Sunt o păpușă delicată, așezată într-un glob. Caleașca e înconjurată de mulțimea extaziată, nerăbdătoare să vadă cum arăt și ce știu să fac.

O plasă împletită din florile care mă reprezintă, roz, se întinde peste rotunjimile sticlei, ca să le spună tuturor cum mă cheamă – Camellia – și să mă ascundă până când voi fi dezvăluită curții regale.

Sunt ultima la rând.

Inima mi-o ia la goană de teamă și nerăbdare în vreme ce ne strecurăm prin mulțimea din Piața Regală, pentru Carnavalul *Beauté*. Festivalul are loc odată la trei ani. Cu un binoclu strecurat prin spațiile mici dintre petale, încerc să zăresc primele imagini furate ale lumii; aș vrea

URDIS | We know
 books

s-o pot împături pe fiecare și s-o ascund între faldurile cerise ale rochiei mele.

E un tărâm de basm – palate cu turnuri aurite și arcade sclipitoare, fântâni pline de pești stacojii și palizi, pâlcuri de copaci, tufșuri tunse în toate formele geometrice cu putință. Canalele imperiale înconjoară piața, găzduind bărci împodobite, care strălucesc precum giuvaierele, de forma unor semiluni zâmbitoare pe apa întunecată ca miezul nopții. Dau pe-afară de pasageri nerăbdători să ne privească. În monumentală clepsidră regală, cea care măsoară lungimea zilei și a nopții, se scurge nisipul de culoarea diamantelor albe.

Cerul și norii săi sunt din cireșe topite, portocale în flăcări și grape-fruit care arde și el în timp ce soarele se scufundă în mare. Lumina muribundă a soarelui îmi imprimă propria reflexie în geam. Pielea pudrată mă face să semăn cu o felie de tort caramel prea glazurată.

N-am mai văzut așa ceva. Este prima oară când vizitez insula imperială, prima oară când plec de acasă.

Arhipelagul Orléans este un șirag de insule care se întind în forma unui trandafir cu tija strâmbă prin marea caldă. Cele mai multe sunt legate între ele prin poduri aurite, dar se poate ajunge aici și cu calești luxoase marine. Noi venim tocmai de sus – de la floare – și am făcut o lungă călătorie până la mijlocul tulpinii, ca să ne demonstrăm talentele.

Briza își face loc prin micile guri de aerisire ale caleștii de sticlă și aduce cu ea mireasma cerului. Ploaie sărată, nori înțepători și o boare de dulceață de la stele. Totul pare un vis de care te agăți ca să-l păstrezi și dincolo de zori. Nu vreau să se termine niciodată. Nu vreau să

mă întorc acasă nicidecum. Un minut aici înseamnă mai multă bogăție decât o mie de momente acolo.

Sfârșitul lunilor calde aduce schimbarea, așa spunea mereu Maman. Iar viața mea se va schimba în seara asta.

Caii ne trag înainte, iar copitele tropăie pe pavajul pieței. Precupeții vând dulciuri dedicate nouă: mici munți alcătuiți din fulgi de gheață ce poartă în vârf căpșune colorate ca buzele noastre; biscuiți pentru ceai extrem de elaborați, în forma florilor care ne reprezintă; bezele modelate după cocurile noastre Belle; panglici de zahăr colorat, răsucite pe bețe, imitându-ne brăurile tradiționale și rochiile.

O mână îmi lovește ușor caleașca și zăresc în goană un chip. Piața e plină de oameni. Sunt așa de mulți... Sute, mii, poate chiar milioane. Gărzile imperiale împing în spate mulțimea ca să facă loc procesiunii noastre. Toți oamenii par să fie frumoși, au pielea de nuanțe diferite – de la culoarea mierii până la ciocolatiu; părul le cade în valuri blonde, bucle castanii sau inele negre ca pana corbului; trupurile le sunt mignone, rotunjite, sau o combinație între cele două. Cu toții au plătit ca să arate așa.

Bărbații poartă sacouri și jobene și au eșarfe de toate culorile. Unii dintre ei au bărbi și mustăți tunse și aranjate cu grijă. Stau în picioare, lângă femei împodobite cu bijuterii și îmbrăcate în rochii luxoase, pastelate, cu crinoline și tul. Părul femeilor este acoperit cu pălării complicate; unele țin în mâini umbrele de soare, făcute din hârtie pictată, iar altele se răcoresc cu evantaie brodate. Sunt sigură că, văzută din baloanele cu aer cald care plutesc peste piață, mulțimea arată ca o cutie de bomboane.

L'ÉDIS

We know

Recunosc cele mai populare look-uri de prin teancurile de tabloide rămase în cufărul de poștă de cu o zi în urmă, sau din frumoscoapele săptămânale pe care Elisabeth, fiica lui Du Barry, le mai scapă printre pernele de catifea ale canapelei din salon.

Orléans Press zicea că părul blond-strawberry și ochii în culoarea jadului sunt noua tendință pentru sezonul vântos. Titlurile sunau așa:

TREZEȘTE IUBIREA... FII IREZISTIBILĂ CU
STRAWBERRY ȘI JAD

UMPLE-ȚI TRUSA DE TOALETĂ CU PUDRA DE
RUBARBĂ APROBATĂ DE FETELE BELLES

TEN DE CRIN ȘI BUZE ROZ-BELLE; CULORILE
FRUMUSEȚII ÎN ACEST SEZON

Știriștii spuneau că toată lumea o să-și dorească așa ceva în lunile următoare.

Se aud monede zornăind. Văd mâini care agită în aer pungi de catifea. *Spintria* dinăuntru alcătuiască o melodie impregnată de clinchete. Cât o fi în fiecare pungă? Câte tratamente își permit să cumpere? Și în ce fel sunt dispuși să plătească?

Potrivesc lentila ocheanului așa încât să focalizez pe privitorii încântați, și observ că pielea unora a pălit, ca un tablou lăsat prea mult la soare; că părul le albește la rădăcini și că între sprâncene apar riduri.

Asta îmi amintește de ce sunt aici.

Sunt o fată Belle.

Controlez frumusețea.

2

CALEȘTILE SE OPRESC ÎN FAȚA pavilionului regal. Crizanteme alcătuiască o broderie ce-i îmbracă vârfulurile. Sună trompete. Cântă clopote. Ajustez iar lentila ocheanului și strâng din pleoapă ca să mă uit la rege, la regină și la fiica lor. Cu toții îmi amintesc de păpușile de porțelan cu care eu și surorile mele obișnuiam să ne jucăm când eram mici. Fața ciobită a micului rege cu mantia purpurie, regina cu coroana strâmbă prinsă cu un bold în părul negru; amândoi, într-un palat în miniatură, făcut din așchii de chiparos și așezat în camera de joacă.

Și aici arată la fel, deși, firește, nu atât de uzați. Regina strălucește ca o stea îndepărtată, iar pielea ei de culoarea cernelii atrage ultimele raze de soare; barba arămie a regelui îi ajunge la brâu; părul blond al fiicei lor este ridicat într-un coc de formă unui cuib de albine. Obișnuiam să vopsesc brațele și picioarele păpușii-prințesă ori de câte ori adevărata prințesă își schimba culoarea pielii, ca să fiu la zi cu foile de scandal pe care Maman reușea să le strecoare pe sub nasul lui Du Barry.

Pe ecranele plutitoare apare imaginea ei. Astă seară este albă ca zăpada, la fel ca tatăl ei, dar cu pistrui rozalii

URDIS

We know
Belle

presărați cu talent pe nas. Vreau să fiu eu cea care îi face pe toți atât de frumoși. Vreau să fiu aleasa reginei. Vreau puterea care vine odată cu statutul de favorită a Majestății Sale. Și, dacă mă descurc mai bine decât Amber, voi fi aleasă. Și celelalte surori ale mele sunt bune, dar, în adâncul inimii, știu că lupta se va da între mine și ea.

Madame Du Barry vorbește într-o goarnă:

— Majestatele Voastre, Alteța Voastră, doamnelor și domnilor miniștri, conți și contese, baroni și baronese, doamnelor și domnilor membri ai Curții, locuitori ai Orléans-ului, bine ați venit la cea mai notabilă tradiție a regatului nostru, Carnavalul *Beauté*.

Vocea ei emană autoritate. Zgomotul îmi face caleașca să se clatine. Deși nu o pot vedea, știu că poartă o pălărie plină de pene de păun și că și-a strecurat formele voluptuoase într-una dintre rochiile ei negre. Maman mi-a spus că lui Madame Du Barry îi place să aibă o siluetă masivă și impunătoare.

— Sunt Madame Ana Maria Lange Du Barry, Gardian Regal al Belle-Rose.

Își spune cu mândrie titlatura oficială. Cu siguranță, oamenii din Orléans s-ar sufoca de indignare dacă ar ști că noi, acasă, îi spunem „Du Barry“.

Ropote de aplauze. Fluietări. Zgomotul îmi vibrează în piept. Toată viața mi-am dorit exact asta, să fiu aici, în fața întregului regat.

— Această tradiție datează de la începuturile insulelor noastre, de la întemeierea civilizației noastre. De generații întregi, strămoșii mei au avut privilegiul de a fi gardienii celor mai de preț giuvaiere ale noastre.

Se întoarce spre stânga și arată spre generația precedentă de fete Belle. Opt la număr, stau pe scaune cu spătar înalt și țin în mâini trandafiri Belle. Fețele le sunt ascunse de dantelă neagră. Favorita – Ivy – poartă pe cap o coroană strălucitoare. Pentru ele, timpul petrecut la curte se sfârșește aici. Se vor întoarce acasă după ce ne vor fi pregătit pe noi.

Îmi amintesc că, atunci când eram mică, fetele se jucau cu noi între lecțiile lor cu Du Barry. Dar, într-o zi, servitorii au strâns lucrurile fetelor mai mari.

Aș fi vrut să mă bag în cufere și cutii, să mă ascund printre rochiile lor de mătase, blănurile moi și tulul umflat, să stau acolo, nemișcată, în timpul călătoriei și să zăresc frânturi de lume prin gaura cheii unui cufăr. Îmi amintesc cum citeam în ziare despre fetele Belles mai mari după ce plecau. Am pe perete, în dormitor, ilustrațiile lor Belle oficiale.

Vreau să fiu Ivy. Mereu mi-am dorit să fiu ea.

Trebuie să fi favorita – exact ca mine, mi-a spus Maman înainte să moară. Oamenii din Orléans se urăsc pe ei înșiși. Trebuie să schimbi asta. Amintirea cuvintelor ei mă încălzește din interior, în vreme ce dorul de ea îmi cuprinde pieptul. Favorita arată lumii ce este frumos. Le amintește oamenilor ce este esențial. Aș fi vrut ca ea să fi trăit destul cât să fie aici și să mă privească de pe scenă.

Mă închipui locuind la palat, în calitate de fata Belle a familiei regale, ca mână stângă a doamnei Ministru al Frumuseții pe care s-o ajut să întocmească legi ale frumuseții, delectându-mă cu minunățiile Orașului Imperial Trianon și ale cartierelor sale, înotând în La Mer du Roi, navigând pe vase regale, vizitând fiecare

insulă și rătăcind prin fiecare cătun ca să gust tot ce-mi poate oferi lumea.

Surorile mele vor fi plasate la una din cele cinci ceainării imperiale sau vor sta acasă, unde vor avea grijă de cetățenii nou-născuți ai Orléans-ului.

Voi fi un receptacol pentru Zeița Frumuseții.

Păstrez acest vis undeva, adânc în piept, ca pe o răsuflare căreia nu vreau să-i dau drumul niciodată.

— Și, acum, am plăcerea să vă prezint cea mai nouă generație de fete Belle, anunță Du Barry.

Un fior de nerăbdare aproape că-mi face inima să explodeze. Îmi tremură mâinile și îmi cade ocheanul.

Mulțimea ovaționează. Vizitiul trage împletitura de flori de pe caleașca mea.

Sunt dezvăluită mulțimii. Îmi iau evantaiele din poală. Se desfac și li se vede desenul cu floricele mici, roz. Îmi acopăr fața cu ele, apoi le întorc și le răsucesc, făcându-le să palpitate ca aripile unui fluture. Le arunc peste cap și le prind cu ușurință. Acesta e momentul în care orele întregi de lecții își dovedesc utilitatea. Mulțimea fluieră și strigă.

Mă uit în stânga, la caleștile surorilor mele. Suntem aliniată ca ouăle într-un carton și ne mișcăm simultan. Ne zâmbim una alteia. Prin venele noastre curge același sânge: cel al stelelor, sângele Zeiței Frumuseții.

Lampioane stacojii se ridică în aer. Pe cerul tot mai întunecat, hârtia lor subțire arde strălucitor, scriindu-ne numele: Edelweiss, Ambrosia, Padma, Valeria, Hana și Camellia. Peștii țâșnesc din fântâni și, în mijlocul saltului, își schimbă culoarea din rubiniu în vernil, jucându-se cu privitorii. Salturile lor sunt promisiunea

puterilor noastre. Piața explodează în ovații. Fetițele își ridică păpușile Belles.

Unii bărbați și unele femei au monocluri, ca să ne poată vedea mai bine. Zâmbesc și fac cu mâna pentru că vreau să-i impresionez, vreau să fiu îndeajuns de bună ca să fiu ținută minte.

Du Barry o prezintă prima pe Valerie. Caleașca ei înaintează.

Închid ochii.

Nu te uita la ele, spusese Maman. Niciodată să nu râvnești la iscusința lor de a folosi harul. Invidia poate crește în tine ca o buruiiană. Fii cea mai bună fără a te strădui să fii mai bună decât celelalte.

Nu am avut voie să discutăm despre instrucțiunile noastre în săptămânile de dinaintea carnavalului, dar Amber și cu mine am făcut schimb de dosare. Modelul ei trebuia să primească o piele de culoarea nucilor coapte, păr cu bucle mari, cilindrice, și o față rotundă, angelică; al meu trebuia să aibă pielea ca alabastrul din Insulele de Foc, păr atât de întunecat, încât să se confunde cu noaptea și o gură perfectă și atât de roșie, încât să nu poată fi deosebită de un trandafir. Am exersat look-urile pe servitoarele din casă, perfecționându-le în încăperi izolate, sub stricta supraveghere a lui Du Barry. *Exercițiul aduce perfecțiune*, asta striga la noi ore-n șir.

Mă foiesc în caleașcă în vreme ce demonstrațiile continuă cu Hana, apoi cu Valerie. Picioarele, ținute încrucișate prea mult timp, îmi amorțesc, iar pleoapele mi se zbat, împotrivindu-se dorinței mele de a le ține închise. Gemete de durere străbat piața gălăgioasă, când fetele trec prin toate transformările pe care trebuie să le

îndure. Mă strămb când țipetele devin tot mai ascuțite, apoi se sting, iar privitorii ovaționează când ele cresc în intensitate.

Unele dintre surorile mele primesc reacții mai zgomotoase decât altele. În cazul unora, se aude *oh!* și *ah!*. Din când în când, vuietul îmi pare asurzitor.

Îmi iubesc surorile, mai ales pe Amber. Pe ea am iubit-o mereu cel mai mult. Toate merităm să devenim favorita. Am muncit din greu să deprindem arta frumuseții. Dar îmi doresc asta atât de mult, încât nu mai rămâne loc pentru nimic altceva în mine.

Am senzația că a trecut o veșnicie de când stau cu ochii închiși, când, în fine, caleașca mea pornește din nou. Aghiotanții imperiali se apropie, iar uniformele lor aurii sclipesc în lumina lampionului. Se așază la cele patru colțuri în jurul meu, desfac hamurile, apucă mânererele laterale ale bilei mele de sticlă, apoi mă ridică de pe osie cu totul, ca și cum aș fi doar un balon de săpun. Subțire și ușoară.

Îmi proptesc bine picioarele și mă străduiesc să-mi țin echilibrul. Bărbații mă poartă până la platforma centrală. Du Barry a recreat tot acest moment la noi acasă, inclusiv cilindrul de aur unde platforma mea urmează să se oprească, în cele din urmă. Mă pregătesc pentru această zi de când am împlinit treisprezece ani; cu toate lecțiile, prelegerile, exercițiile. Știu exact ce am de făcut. Am trecut prin repetiții, dar, cu toate astea, nu-mi pot opri degetele și corpul din tremurat, de parcă în interiorul globului meu de sticlă ar avea loc un mic cutremur.

Îmi șoptesc „O să am cea mai bună prezentare. O să primesc cele mai zgomotoase aplauze. O să devin

favorita, exact ca Maman. O să trăiesc la curte. O să văd lumea. N-o să fac nicio greșală. O să fac oamenii frumoși.“ Îmi spun asta iar și iar, ca pe o rugăciune, până când ritmul cuvintelor îmi șterge teama.

Bărbații răsucesc un mâner. Roțile unui mecanism zdrăngăne, troncăne și șuieră. Platforma de sub mine se ridică deasupra mulțimii. Loje regale din pluș sunt sprijinite sus, pe tije înalte. Din ele, se apleacă oameni cu ocheane și telescoape la ochi, și cu cornete care le ies din urechi ca niște trompe de elefant. Diverse figuri mă privesc cu mirare și nerăbdare, ca și cum aș fi o stea prinsă într-o vază, gata să explodeze.

Platforma se oprește. Răsucesc un mic mâner de pe podeaua caleștii. Plafonul de sticlă de deasupra mea se deschide precum coaja unui ou. Aerul cald al nopții îmi mângâie pielea ca niște degete fine, iar aici, sus, gustul lui e și mai dulce. Dacă aș putea prinde într-o sticlă adierile, s-ar transforma în pulbere de zahăr.

Stelele clipesc. Simt că sunt îndeajuns de aproape cât s-o apuc pe una din ele și s-o bag în trusa mea de frumusețe.

Piața tace, iar sunetele oceanului se aud tot mai tare. Oamenii din Orléans se uită în sus, la mine, ultima fată Belle care trebuie să-și demonstreze talentul. Du Barry nu m-a pregătit și pentru momentul în care toată lumea se holbează la mine. Sunt atâtea perechi de ochi, de toate formele și culorile, încât inima mi-o ia la goană.

Du Barry îmi face cu ochiul, apoi își atinge buzele pline – îmi amintește să zâmbesc. Mulțimea crede că m-am născut cu știința de a-i face frumoși. Niciunul din ei nu știe cât de mult am muncit ca să perfecționez tradițiile